

אעשה לך עוצה וצו חדע סיד ד' עשה זאת לך ולא
זכח המחל ויאמר למחר כו' למען חדע כי אין כד' חלקיו
כי ד' מנהיג העולם ואף אם המחל מורה רעה ח'ו
מהפך ספ'י לטובה כו"ש יענך ד' ציוס לרע שפ"ה הוא
סד' יענך אף שהיום מורה לרע ח'ו יענהו ה' ציטע
יוניו ו' ש' להלן וירא פרעה כי היתה הרומה והכבד את
לבו דלכאורה הלי' ויכבד את לבו. אך פרעה ידע
צטוב מה שאמר לו ושה שיתן לו וקום להחפאר עליו.
ובכל זאת הוא צידו לעשות עמו כרצונו ולסלוח לו עוד
ונכות אם לא ישמע אך עשה כותן לו וקום להחפאר
עליו ואח"כ ישלח עליו עוד מכות כי הוא כחומר ציד
היולר וא"כ ידע פרעה כי כלתה הרעה חליו. מ"מ
כיון שהיתה לו עת קטנה צטובה שיכול לכבד את לבו
נעשה קשה באזן עוד כמו צראשונה ו"ש וירא פרעה
כי היתה הרומה והכבד את לבו ר"ל ראה כי היתה
הרומה וגם ראה שיכול לכבד את לבו קלת אף שידע
שורה חתיה באחרונה חזר לסורו ככלב שב על קיחו
כו"ש לו ושה מחילה :

פרשת בא

בא אל פרעה כו' ק' לך אל פרעה הלי' כו"ש
הזה"ק ועוד שאר דקדוקים שהוצא נמפרים.
וכ"ל ונקדים דברי ארמו"ר הרב הקדוש מו"ה אברהם
חיים ז"ל הרב דוקליאז ע"פ וידבר חלקים אל משה
ויאמר חליו חזי ד' והוא האריך בדרכו צקודש. וצחק
נועם דבריו אמר פ"ה ונשך חסדיך ליורעך אל קנא
ונקם דקשה דהמשורר רולה להנשך חסדים על כל
ישראל. כמו שהתחיל ונשך חסדיך וס"ס צקנא ומוקם
דהוא עכין גבורה ודין. אך הפ"י כך הוא ונשך חסדיך
ליורעך אל ב"ה ונחנה צוידת החסד שהוא אל כו"ש
חסד אל כל היום ואהה ונהנה צוידת אל אפי' צעח
שאתה קנא ומוקם ואפי' צעח הזעם וכעס ואהה ונחנה
צושפט כו"ש ונלך צושפט יעויד ארץ אפי' גנוז גם
ס' רב טוב לבית ישראל. וזה הוא הענין בפסוקים
הללו. דושה אמר אד' למה הרעות למה זה שלחתי
דושה ראה שכלל מחל משה לישראל וכלה הדבר
דהרעה כלום ונחנה שהוא הוא השליח והוא חינו כדאי
לזו השליחיות. ולכן אמר למה זה שלחתי אותי ולא
שלחתי שליח הגון ולדיק דאם שלחתי שליח לדיק הי' כלום
להם עוצה. לכן ח"ל הקציה כי זה הרעה הוא עוצה
גדולה כי קישי השיעצור השלים הזון. ח"ש וידבר
חלקים חלקים הוא ודה"ד דיבר אל משה ויאמר חליו
חזי ד' ד' הוא ודה"ר. כי זה שאתה סוגר שהוא
חלקים

כי אלך אל פרעה ופי' ח"ל מי יאמר חכמי דהיינו
דחל אין מלאך אחד עשה שתי שליחות ונשה נקרא
מלאך כו"ש ואשלח לפניך מלאך את משה ונשה ידע
מה שליח ליתן התורה על ידו. ובשעלה אוחז אל
פרעה חשש דכיון דאין מלאך אחד עשה שתי שליחות
וכיון דהוא יהי שליח אל פרעה. א"כ מי יאמר חכמי
והשיב לו הקציה צהליחך את העם מואלים תעצרון
את האלקים ר"ל דהולאה מואלים הוא א' עם קבלת
התורה. ח"ש מה לך האוח כי חכמי שלחתיך צהליחך
תעצרון דמה צעלמו שאכבי שלחתיך לפרעה יש לך
אות שח"כ שחללו מואלים חקצלו התורה והולאה הוא
לורך קבלת התורה ונחשז א' עם קבלת התורה מה
צעלמו לך לאות על זה דחלי' לא הייתי ושלחך דחזי
ידע שאתה מוכן לקבלת התורה ולא הייתי ושלחך
לשליחות אחרת אך זה לך אות שהן שליחות א'. ח"ש
שלח נא דהנה צקבלת התורה כשלם ד' פעמים טוב
כנ"ל ושלמה פעמים טוב הוא מקפר כ"א ואמר שלח נא
ר"ל חלרף נא דהוא ג"פ טוב ציד חשלה ר"ל ציד
ישראל אשר השלחם מהארץ הלזו ויהי עומס ד"פ טוב
דהיינו שחתן התורה ג"כ על ידי. ורנה לו ג"כ שהשי'י
יעזר לו סיה' נקרא טוב כיון שרולה ליתן התורה על
ידו. והא"ש נשה עניו ונלך לוור שבידין חסד לו
ומחלקו העוז והשי' הלל אהרן יולל לקראתך ושמה
צלצו לוור אם קען אתה צעיך ראש שצעי ישראל
אתה צעי הקדושים וצוראי כך יהי שעל ידך אתן
התורה לישראל ויתלם ד"פ טוב על ידך ואתה נקראת
טוב וחתן הטוב וטוב לטובים העיזה ד' לטובים :

פרשת וארא

התפאר עלי כו' להצין הדברים כי ונוקשה. נראה
דצעת שהיה המכה משומשת היה פרעה
ככנע לנשה כי צא המכה עד לצו והגיע עד שערי
מות וצא לנשה צחחוניס כעני צפתח לוור רחם נא
עלי כי עוד ונעט ואיכ' . וכאשר קר המכה ונוכו החזיק
לבו והנח ח"ס רשע צפריו והחפאר שאינו חושש לדברי
נושה. ח"ש לו ושה ידעתי כי אם חסיר המכה תענוור
לנגדי והחפאר עלי שאיך חושש לדברי. ועכ"ז חסיר
המכה ואחן לך מוקם להחפאר עלי כי וזה נחיק לי
החפארך עלי כי אתה כאיש נוסוגע פעם אחת ופעם
פוחז. ח"ש החפאר עלי עוד כמו שהחפאר ער הכה.
אך אמור לי למהי אעתי. כי פרעה אמר שהכל זכח
המחל לכן אמר לו ראה מתי שהמחל מורה רעה ועכ"ז

אלקים דין הוא ד' מדה"ר כו"ט כי רגע נאפו חיים
 צרכנו שאפי' הרגע שהקצ"ה זועם בכל יום הוא ג"כ
 חיים צרכנו צוידת עונו. וזה הענין ג"כ צפוקים
 הללו דהקצ"ה הורה למטה דאין שום רע כלום ומה
 השליחות ולכן אמר לו זא אל פרעה דזא ו"ל זא ענוי
 אל פרעה ולא חלך אחת לצדיק אך גם אל הולך עמך.
 ומה תדע דאין שום רע כלום ומה השליחות דאין הקצ"ה
 מיחד שמו על הרעה וא"כ אם הוא צעלנו הולך עמו
 צודאי עוצה גדולה גנוז כאן. ולכן לא ח"ל לך אל
 פרעה דלך ר"ל לך אחת לצדיק אזל זא ושמע זא ענוי.
 ולבאר כל הענין להלן. הענין כך הוא. דהענין קשה
 מלך עלמו דלמה לריך הקצ"ה לשלוח. אל פרעה זלך
 ושז שישלח את זכ"י אם חפלו היה שיו"ל את זכ"י
 ה"י לו ליתן זלך פרעה שישמע חכך לרברי נושה.
 וזוה ששלח לו כל פגם ההרחה אחרת מזה צעלמו
 מלא פרעה קישוי לז כי זה דרך מלך צ"ו ששולח למלך
 אחר שאם לא ישמע לו מרה מהי צאחרונה שידע
 שהוא וולך אדיר ויש לו סרבה חילוח. אזל אלל
 מוניה הקצ"ה אשר צידו כפש כל חי וצידו הכח
 והמושלח אל כל אשר יחפון יטה לזו ויכול לכלוח כל
 מזרים כרגע אין סייד זאח. ולמה שלח לו כמזקש מונו
 ואם לא ישמע ילקה אוהו. אך הוא כו"ט חז"ל דהקישוי
 לז צעלמו ה"י לורך לזו כדי לקיים צו המוכות וכדי
 שישראל יקבלו מוסר כו"ט הכרחי גוים אמרתי אך
 חראו תקחו מוסר. וזכל מכה כחצער קליפה אחד
 מעשרה כחרין דמקאבותא. וישראל דצקו עלמן צו
 המוסר צעשרה כחרין דקדושה. כו"ט צס"ק. ועוד יש
 דברים צגו כפי ששמעתי מאדמו"ר מה' אברהם חיים
 זל"ל הלריך מוקליאצ דנחזי אכן ונשימה פין על זה
 סיס צחורה כמה מעשיות כמו מעשה לזן וצלעס ועוד
 כמה מעשיות כו"ט צוה"ק ועוד יותר חויה כי לפעמים
 מודמן שקורין את אחד שיעלה לחורה. והעליה זאח
 סוה לו כל הון כי קראו אוהו לעלות לחורה צצמו"ד
 סל לריך קדוש וכורא. וצקוף קורין לו צפי וישלח
 ויקח עשיו את כשיו ואת צכיו ואח"כ נחזיו כו' או שקורין לו
 אלה צכי סעיר החורי. או שאר דברי חורה אשר הוא
 לעיני הפשוטי עם לחוזה כי אין רואה צו רק ספורי
 מעשות. אך הענין הוא כו"ט צספרים הקדושים כי אין
 חילוק צין ואחות לוטן חמוט וצין שמוע ישראל ועל כל
 קוץ וקוץ יש צו רזא דרזין אך סנסחמו החכמה וידל
 ישראל עד מואר מדברי חורה ומדברי קבלה ומדברי
 סופרים וחסכו הרואות צאחרות ונעו הלללים לללי ערצ
 והיינו כחמורים. אזל צאחט כמו שאם חקר אות אחד
 משמע ישראל החורה פסולה. כן אם חקר אות אחד

מהספורי החורה. חס ה"י הענין שה"י לריך. לשלוח אל
 פרעה כ"ט כי צוה נעלמו אותיות החורה כי אם ה"י
 חקר ההרחה אחד ה"י חקר מהחורי וערזיה כפי דעת
 עליון יח"ט. וצאחט אפי' לפרעה נלמח עוצה גדולה
 שעל ידו נעלם החורי צאחטיות' ולכן זכה שמוצי צכיו
 גיירו ח"ע ולמדו חורה צרצים כו"ט צקדושת לוי על
 מחז"ל הללו ד' כל גוים חניקים ונפלאות דעציר צהדיהו
 כו' ע"ט כי עוצ ח"ט צא' אל פרעה כו' והחרה צו
 ומה שאחט רואה שארצא מההרחה כלמח קישוי לז
 והכצרת לז. חדע שהכצרת לז צעלמו לריך לי כדי
 שעי' כן ישלמו האותיות החורי וישראל יקבלו מוסר
 וידיעת ד' והכל הוא עוצה גדולה, ח"ט וידצר ד'
 מדה"ר כי הכל היא חקר ורחמים. זא ענוי אל פרעה
 ככ"ל כי חני הכצרת חס לזו. כי חני צעלמי מוכציר
 לזו. לכן זא והחרה צו עור הפעס כדי שיו"ל לו מזה
 קישוי לז, למען שיתי אותותי אלה. כדי להסלים
 אותיות הללו שאני מדצר עמך וזלך ושז אל פרעה
 וצו נעלם החורי. חכות הוא לפרעה ג"כ כי זא ע"י
 השלוח האותיות החורי ח"ט למען שיתי אותותי אלה
 צקצרו ר"ל צאחטותו ונחמחו ולמען חספר כו' ועי"י
 וידעחם כי חני ד' כי תקנו עי"י חמונה שלימה ואם
 כלה לוור דלמען שיתי אותותי אלה הוא ע"פ פשוט
 דקאי על אותות ונפוחים שמוסי צקצרו ג"כ נחח ע"ט
 הדרכ סכחצתי דעי"י יקנו חמונה שלימה וידעו כי חני
 ד' לכן חני שולח אוחד להחרות אוהו ועי"י יכצד לזו
 ואשית אותות ונפוחים ע"י וידעחם כי חני ד' :

ובענין ספורי מעשיות שנחורה נראה דהאדם נצח
 יש מאין כו"ט מאין ילרחנו ליש הולאחנו
 ותכלית האדם צעוה"י הוא שיעשה מאין יש מנוף שהוא
 אין יעשה יש חו הענין מלות עשה ול"ה מ"ע רוח על
 יש שיש לעשותם. ול"ה רוח על אין שאין לעשותם
 וישב אדם ולא עזר עצירה נוחנין לו שכר בעשה מלות.
 כמלא צוה עושה מאין יש וחכך כשצא אדם לעוה"י
 לריכין לזול אוהו אשר הוא ג"כ רוח על יש ואין כו"ט
 צס' דעת קדושים כי הקרת הערלה הוא רוח על סור
 מרע והפריעה הוא עשה עוז. והקרת הערלה היא
 האין. וחיקון הפריעה הוא ה"ס והוא הכל רוח על
 האדם שנצח יש מאין לכן מילה ר"ה מ"י אין ילרחנו ל"יש
 ה"י וליאחנו וכנגד זה לריך האדם לעשות מאין יש צהקרת
 הרע ועשיות עוז. לכן יש צחורה ג"כ אין ויש כי
 הנלות והמוסר סנחורה נקרא יש שאנו רואים קדושתם.
 והספורי נועשות סנחורה הוא האין שלמי שאין לו רק
 עין צקר אין רואה צהספורים הללו שום קדושה.
 אך